

[Glistrup]

behøver vi bestemt ikke stoppe og binde og baste det danske erhvervsliv, men vi kan til-lade det danske erhvervsliv at udvikle sig, hvis bare vi trapper skatten ned. Det er der-for, vi har løsenet ved at gå til angreb på samfundets skurk, gå til angreb på indkomst-skatten ved, at vi på den måde kan få et frit vældende, frit arbejdende, stærkt og styrket erhvervsliv, ved at lade være med at følge stoplinjen, men ved at følge skattelettelseslin-jen. Jeg ved godt, at venstre med hele sin socialdemokratiske fortid er betænkelig ved det med, at man kan lade de frie kræfter få lov til at udfolde sig, men det er nødvendigt, at kræfterne får lov til at udfolde sig langt mere frit, end de nuværende ledere af venstre muligvis kan forestille sig, for det er alene ved de frie kræfter eller i hvert fald en væ-sentlig større frigivelse af erhvervslivets nu slavebundne kræfter, at vi kan få den fornødne produktion, at vi kan beskæftige hele vor befolkning, at vi kan få fornødent til, at vi kan forbedre levestandarden i dette land også for de socialt svagt stillede folkepensionister, syge, handicappede, og at vi samtidig kan tilbagebetale den gæld med alle de låne-love, hvor venstre og de andre partier har stemt ja og ja og ja hele tiden igennem. Det svier nu til os. Men selv om vi har stemt nej, skal vi nok komme med bidrag til, hvordan vi kan tilbagebetale de lån, som vi aldrig burde have optaget.

Ellemann-Jensen (V):

Statsministeren havde en venlig bemærk-ning til de fire borgerlige partier, der går til valg med den fælles målsætning at kunne etablere en borgerlig, liberal regering efter valget. Statsministeren sagde til os: glid nu ikke for langt ud til højre. Vi skal ikke kunne vanskeliggøre samarbejdet i det nye folke-ting, sagde statsministeren, og derfor advar-slen: glid nu ikke for langt ud til højre.

Vi takker for advarslen, den er overflødig, men utvivlsomt venligt ment, så vi takker for den. Men jeg vil gerne kvittere med også at sige til statsministeren: glid nu ikke for langt, glid nu ikke for langt ud til venstre, for det er jo en situation, statsministerens parti me-get vel kan komme i. Statsministerens parti risikerer at glide helt derud, hvor man ikke kan stå fast. Derfor tak for advarslen; den være hermed returneret. Det er jo væsentligt

for, om de fire borgerlige partier kan føre en politik til landets bedste, at socialdemokratiet viser sig i stand til at udgøre en loyal og samarbejdsvillig opposition efter valget.

Statsministeren sagde også til de fire parti-er uden hoveren, at de jo ikke har noget fæl-les program. Der må jeg lige minde om, hvad udenrigsministeren var oppe at fortælle før. Udenrigsministeren gjorde opmærksom på tre punkter, som der er fuld enighed om imellem de fire borgerlige partier, der stiller op som regeringsalternativ.

For det første, at en ny regering som sin første opgave skal standse stigningen i priser, indkomster og omkostninger. At den næste opgave er at stille sociale garantier for, at de økonomisk svage grupper ikke bliver ladet i stikken. Og for det tredje at gennemføre en finanslov, der tager højde for den forværrede økonomiske situation, landet befinder sig i. Det er der enighed om mellem de fire parti-er, og hvad midlerne angår, kan statsministe-ren f. eks. se i venstres 9 punkts program, hvilke midler der kan tages i anvendelse til at opfølge disse målsætninger.

Statsministeren sagde, at socialdemokratiet går til valg som sin egen. Ja, det er jo også ret let at gøre, når man altså ikke præsen-terer befolkning og folketing for, hvad man egentlig har i sinde at gøre. Hr. Hjortnæs gav udtryk for, at han var forvirret. »Jeg er forvirret«, sagde hr. Hjortnæs til en hel masse ting, og hr. Hjortnæs mente, at hvis de fire partier skal udgøre et troværdigt alternativ, må det afklares, hvilken politik de fire parti-er agter at føre. Det er afklaret. Hr. Hjortnæs behøver ikke være så forvirret. Hr. Hjortnæs skulle hellere svare på, hvad jeg spurgte om allerede i første omgang: »Med hvilke midler agter socialdemokratiet at gennemføre den stramme økonomiske politik, man stiller op som et mål?« Det kan dog ikke være tilfreds-stillende at skulle gå ud i en valgkamp, hvor der er angivet nogle mål, men hvor vi ikke kan få nogen midler stillet op.

Der er vi så tilbage i diskussion om, hvem det er, der skal tage initiativ til at foreslå nogle midler, og hvem det er, der har ansva-ret for den politik, der skal lægges frem. Jeg kunne have lyst til for hr. Hjortnæs at oplæ-se et par bemærkninger, som den vesttyske forbundskansler, Helmut Schmidt – som jeg ved i hvert fald vores statsminister nærer stor respekt for – har fremsat i det seneste num-